

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1109 9 tháng 10 năm 2016

Thơ ngỏ

An Vui

*Khai triển mình tâm triển một vòng
Tâm vui thành tựu vía hồn thông
Đường đi rõ rệt không xao xuyên
Khai triển chơn tâm tự dự phòng*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám 1991

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Làm người có trách nhiệm gì?
- 2) Giải mở để làm gì?
- 3) Nắm bắt thì sao?
- 4) Sách vở tặng miễn phí sao bây giờ lại cho bán?
- 5) Bác ái là gì?
- 6) Chúng tộc là gì?
- 7) Con người nên đứng ra tổ chức việc này việc nọ để giúp đỡ lẫn nhau không

<p>1) <i>Hỏi: Làm người có trách nhiệm gì?</i></p> <p>TL: Thừa giải mở là trách nhiệm của tâm linh, còn nắm bắt là trách nhiệm đối với đồng tiền.</p>	<p>2) <i>Hỏi: Giải mở để làm gì?</i></p> <p>TL: Thừa giải mở để được tiến hóa nhanh chóng và thực tế hơn.</p>
<p>3) <i>Hỏi: Nắm bắt thì sao?</i></p> <p>TL: Thừa nắm bắt là giữ thế đứng trong xã hội kim tiền hiện tại, rồi cũng phải từ bỏ nó mà ra đi, của thiên trả địa. Còn người tu thì biết làm mà không biết tính, ngu đời ngoan đạo là vậy, vàng vòng thế hiện trong chơn tâm của ánh đạo vàng ra đi thanh nhẹ và dứt khoát, không còn sự luyến tiếc của tình đời nữa.</p>	<p>4) 26-08-1991</p> <p><i>Hỏi: Sách vở tặng miễn phí sao bây giờ lại cho bán?</i></p> <p>TL: Con người của xã hội vật chất văn minh này, hay khinh thị việc miễn phí, nhưng bằng lòng đóng góp trong giá trị thực tế môi sinh, phổ hóa tương đồng, công của thực hành chung tiến, thu tiền để phát triển sự chung sống hòa bình thay vì hưởng thụ cá nhân, công lúc nào cũng miễn phí, tức ý thiện lành không mua và không bán được, tự nó phát tâm, cống hiến trình độ sẵn có cho nhân sinh, còn tiền bạc và vật chất là hạnh lưu trữ sự công bằng và bác ái.</p>
<p>5) <i>Hỏi: Bác ái là gì?</i></p> <p>TL: Thừa bác ái là sự hòa đồng tìm tiến cho chung, không dị biệt màu da và chủng tộc.</p>	<p>6) <i>Hỏi: Chủng tộc là gì?</i></p> <p>TL: Thừa giống con người thể hiện trên mặt đất, nó là một khả năng trong vũ trụ quang, cũng là một điểm linh quang của tâm đạo, hồi sinh trong một bộ não siêu sinh và bất diệt, điển lành xuất phát từ trung tim bộ đầu, phát quang trong nội thức, có vị trí phát triển rõ rệt, thực chất của nó là vô sanh.</p>
<p>7) <i>Hỏi: Con người nên đứng ra tổ chức việc này việc nọ để giúp đỡ lẫn nhau không?</i></p> <p>TL: Thừa sự phát tâm là chánh, từ không chủ thuyết biến thành chủ thuyết là vậy!</p>	

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Dạy Đồ Lục Căn Lục Trần

*Căn trần rối loạn ấy do ta
Đời đạo song tu tự tiến hòa
Thấy đó mất đó không tồn tại
Hiếu hòa tự đạt thấy hôn ta*

*Nhơn ông hành pháp không giờ rảnh
Các giới nơi theo để thực hành
Xây dựng đạt thanh là chánh pháp
Căn trần tương ứng tiến hòa thanh*

*Trong ta có pháp sao không học
Cứ mãi mê say cảnh hạ tăng
Không giác không tu thành động loạn
Khó hòa khó tiến khổ vào thân*

*Biết ai là kẻ hành chơn đạo
Lý vững tự tin tiến thẳng vào
Bể khổ trần gian nơi thức giác
Thực hành chơn pháp tiến càng cao*

*Lấy không làm gốc hòa chơn pháp
Lấy cảnh làm thầy học hỏi vang
Thức mắc tiêu tan tâm thức giác
Không còn vọng động hưởng Trời ban*

*Lương Sĩ Hằng
Manila, 1979*

TRÍCH BĂNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

Khóa Tịnh Khẩu Big Bear (3-5-1993) (Cuốn 5)

Đức Thầy: Cho nên, trụ được 24/24 là còn hơn là ngồi thiền hoài, mệt mỏi sanh bệnh hoạn nữa. Rút cái bộ đầu nó quan trọng lắm!

Bạn đạo: Dạ.

Đức Thầy: Đã nói chuyện phải nói chuyện hướng thượng thì khẩu khai thần khí không có tán, mà hướng hạ là khí tán mạng tiêu. Mở khẩu mà gây lộn là khí tán mạng tiêu. Mở khẩu mà hướng thượng, lấy chơn ngôn độ tha là trường tồn bất diệt. Hiếu chỗ đó không?

Muốn tôi làm cái gì đây nè?

Lâu ngày không gặp, nhớ; nhớ thằng bé thì gặp thằng bé, nói gì cho thằng bé nghe đi. Tự nhiên lâu ngày mình người tu không gặp, gặp nhau cái tâm nó mừng; mà có nghịch nhau bao nhiêu rồi cũng xóa, cũng vui, vì tâm hằng ngày hướng thượng, không có làm sự bận rộn cho nội tâm thì tự nhiên dễ xóa. Mọi người chịu lo tu hướng thượng thì nó mới đi tới vô cùng và giải tỏa những sự phiền muộn, thì lúc đó cái từ quang mình mới ảnh hưởng người khác được. Còn hướng về con

đường dục chỉ tạo sự ích kỷ và sân si, bất lợi cho bản thân và bất lợi cho những người ở xung quanh. Cho nên, chúng ta người tu Vô Vi không tiền, không bạc, không địa vị mà gặp nhau vui, không có buồn được; không có gì đáng tiếc và đáng lo. Coi như hôm qua có mấy người Mỹ nói, nghĩa là, "Bây giờ sáng nay là động đất ngay cái giường ông đó!" Đâu có! Tôi nói, "Không có!."

Khóa Tịnh Khẩu Tại Big Bear - Cuốn 5

Đức Thầy: Nói chuyện phải nói chuyện hướng thượng thì khẩu khai thần khí không có tán, mà hướng hạ là khí tán mạng tiêu. Mở khẩu mà gây lộn là khí tán mạng tiêu. Mở khẩu mà hướng thượng, lấy chơn ngôn độ tha là trường tồn bất diệt. Hiểu chỗ đó không?

Muốn tôi làm cái gì đây nè?

Bạn đạo: Dạ thưa Thầy,

Đức Thầy: Lâu ngày không gặp, nhớ, nhớ thằng bé, thì gặp thằng bé nói gì cho thằng bé nghe đi. Tự nhiên lâu ngày mình người tu không gặp, gặp nhau cái tâm nó mừng lắm! Mà có nghịch nhau bao nhiêu rồi cũng xóa và cũng vui, vì tâm hằng ngày hướng thượng, không có làm sự bận rộn cho nội tâm thì tự nhiên dễ xóa. Mọi người chịu lo tu hướng thượng thì nó mới đi tới vô cùng và giải tỏa những sự phiền muộn, thì lúc đó cái từ quang mình mới ảnh hưởng người khác được. Còn hướng về con đường dục chỉ tạo sự ích kỷ và sân si, bất lợi cho bản thân và bất lợi cho những người ở xung quanh.

Cho nên, chúng ta người tu Vô Vi không tiền, không bạc, không địa vị mà gặp nhau vui, không có buồn được; không có gì đáng tiếc và đáng lo. Coi như hôm qua có mấy người Mỹ nói nghĩa là: "Bây giờ sáng nay là động đất ngay cái giường ông đó!" Đâu có, tôi nói không có. Hồi xưa có ông đó ông nói: hồi xưa ông cũng không biết ông mấy giờ đi cầu nữa mà ông nói chuyện thiên cơ, nói tâm bậy, nói trật! Bây giờ mình hướng thượng, tâm thanh tịnh mà hướng về cái cõi vô sanh bất diệt là cái đất không nứt, mà không có bị lụt, không có bị bão. Hướng về con đường đó dù có bỏ xác đi nữa mình cũng về đó mình ở.

Gốc gác từ đại bi mà ra mà, đâu có phải là tâm thường! Để gì tạo khối óc không. Khối óc con người là vô cùng. ở thế gian ai tạo được? Nghĩ, nghiền ngẫm cho kỹ thấy cái óc mình, mình có cái óc là mình có giá trị rồi. Rồi bây giờ mình có một cái hội, cái óc hợp tác mới thành một cái hội. Cái óc thương yêu, tha thứ, xây dựng mới có trường cửu, nó mới hội tụ thành một cái hội tốt, anh em thương yêu nhau. Bây giờ một số người chúng ta đây mà mỗi người làm một việc, cái núi mình giờ cũng được chớ có gì đâu mà giờ không được?! Mọi người bằng lòng, mỗi người làm một việc là cái gì mình cũng làm được hết. Mà hướng thượng mới có cái tâm đó, mà hướng hạ tranh chấp làm sao có được?!

Cho nên, Vô Vi hồi nào đến giờ tu, cứ đi chăm chú, đi một con đường đó thôi, trung đạo để tiến hóa và không theo bên mặt mà cũng chẳng theo bên trái. Từ tâm càng ngày càng phát quang thì đó mới chứng minh sự giải thoát. Cái óc chúng ta nó khác hơn người thường, nó rút, tưởng Bè Trên là nó rút rồi. Chỉ có điển mới giải quyết được mọi sự việc nhanh nhẹ. Chúng minh: bây giờ thấy computer nó vẽ còn hay hơn con người vẽ nữa, bầm là nó vẽ rồi, là điển chứ cái gì? Điện năng dồi dào khai triển bất cứ lúc nào, lúc nào cũng hợp thời. Cho nên, người tu Vô Vi là tự đạt lấy một cái của vô cùng bất diệt của trời đã có, chớ không phải chúng ta đi xin. Chúng ta tu được nhiều, thiên được nhiều chúng ta gom góp được nhiều, đó là cái tiền về quê xưa chôn cũ. Thực hành nó mới có, lý luận không được. Những lý thuyết gia nói đủ thứ không đạt được cái gì hết! Tính toán đủ chuyện nhưng rốt cuộc ông trời tính cái hết trời, không có cái gì! Cái mạng chúng ta ông Trời tính cái là mất; mới đó mất đó, không có tồn tại. Minh hiểu nguyên lý đó mình giữ cái tâm; cái tâm càng thức thì mình có cái số vốn rõ ràng, khi mình về quê bình an vô sự. Cái xác này nó điều luyện cho chúng ta dừng tiến, chớ không có quyền phá hoại tâm thức. Sau sự đau khổ, buồn bực chúng ta mới lui về thanh tịnh tự thức khai triển tâm linh, đó là cái đường chánh đạo tự giải thoát, mình miễn không có ý lại nữa.

Cho nên, trong mấy ngày cộng tu chung thiên, mặt mày các bạn cũng thay đổi nhiều lắm rồi, bắt đầu có linh khí rồi. Về tiếp tục giữ sự thanh tịnh đó thì chắc chắn sẽ kết quả mỹ mãn tốt. Nhiều

người hôm đầu lên thì mặt mày tối tăm, bây giờ đã khác rồi, thay đổi rồi, mới thấy là cái từ quang của chúng ta có thể liên hệ với từ quang của Chư Phật, Chư Tiên tận độ chúng ta. Con người tu không còn ích kỷ, không còn mê chấp hưởng hồ gì Chư Tiên, Chư Phật thấy người tu phải cứu độ chứ không có bỏ. Đùng có sợ là tôi tu không tới đích. Vì tôi không có lòng tu thì tôi không tới đích, mà tôi bằng lòng thực hiện chắc chắn tôi phải tới đích. Sự cương quyết của con người lúc nào cũng có kết quả. Chúng ta thấy cầu cống, xe cộ, phải sự cương quyết của con người? Bàn đầu vẽ cái cầu vậy mà không có con người, không có sức lực con người không làm được. Thấy sức lực của con người là vô cùng không? Mà chúng ta thấy là tâm từ bi là bất diệt, tại sao chúng ta không nuôi dưỡng tâm từ bi? Hướng về con đường tà dục ác hại người, ác hại một cuộc đời của một người con gái là mình tội nặng lắm! Không làm được vậy. Cho nên, người tu càng ngày nó càng diệt lần diệt lần cái dục tánh và không có tạo ích kỷ cho chính nó nữa. Là nhờ đâu? nhờ nó làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều. Soi Hồn nhiều, làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều huệ tâm khai thì nó mới diệt được cái dâm tánh. Vô Vi đã có sẵn một cái khí giới rất tốt để khai triển trong chu trình tiến hóa của tâm linh. Mà chỉ mình có dày công thực hành hay là không? Ở đời muốn có tiền cũng phải dày công làm việc, thì bây giờ chúng ta tu ta dày công để làm việc cho chính mình và ảnh hưởng chúng sanh là làm đại sự chứ đâu có làm tiểu sự. Khi mà các bạn tuổi trẻ mà chịu tu và hướng thượng, cương quyết con đường ta đi thì không còn mê loạn mà tạo dâm dục mà ác hại người này, ác hại người kia. Dâm dục, cái tâm ích kỷ, muốn mình có mà không muốn người ta được, đó là tâm xấu, ác. Cho nên, ta làm Pháp Luân Thường Chuyển, chỉ có Pháp Luân Thường Chuyển và Soi Hồn nó mới giải được. Không có Soi Hồn, không có Pháp Luân Thường Chuyển không bao giờ giải được; mê tín dị đoan, chỉ sai lầm mà thôi!

Ta tu có đường lối rõ ràng, giải dứt! Tập trung, muốn tập trung, muốn nhập định thì phải Soi Hồn cho lâu và làm Pháp Luân cho đầy đủ. Lâu là một ngày có thể làm mấy lần vậy đó thì tự nhiên nó trụ à. Nó trụ rồi nó mới thức chứ! Mà nó phân tán nó đâu biết chuyện gì đâu?! Nguyên lý mình là điển, điển khí hóa sanh. Con người xuống thế gian đây

mà mình nắm được điển khí là tâm thức dễ dàng và phát triển dễ dãi, không bị ràng buộc bởi ngoại cảnh. Khi mà trung tim bộ đầu chúng ta nó sáng rồi á, không có một việc gì không đem lên đó thanh lọc. Đem lên đó mà nó thanh lọc đứng đắn rồi xuất ngôn không có nói bậy. Không nói bậy là “Tiên học lễ” đó! Đâu đó mình có trật tự là lễ. “Hậu học văn” mà nói ra đường lối rõ rệt thì không có sai chạy, nói sao làm vậy; hứa với Trời Phật một là một, hai là hai. Cái Soi Hồn nó làm cho cái đầu óc con người nó nghiêm chỉnh. Pháp Luân Thường Chuyển nó giải, con người thanh nhẹ, dâm tánh tự nhiên nó bớt đi. Nó thấy rõ cuộc đời là tạm không có sự thật. Nó làm việc mình chánh hơn, nó không cần ý lại nơi nào và lợi dụng nơi nào hết, đi thẳng một đường phát triển về tâm linh. Ta tu về Pháp Lý Vô Vi là đời đạo song tu. Nhiều người nói: “Tôi tu tôi không cần đời, không cần đồng xu!”. Thử coi, một thời gian là không có cơm ăn à! Có đời mới có đạo. Người ta phục vụ từ mảnh áo, cái ghế cho mình ngồi thì mình cũng phải phục vụ từ mảnh áo, cái ghế cho người khác ngồi. Mà cái tâm mình người tu phải tận tâm làm việc thì cái ghế mình tốt hơn, mọi người vui hơn. Khi mà nhận được cái ghế tốt ai cũng vui, nhận cái áo tốt ai cũng vui. Mua trả tiền rồi mua cái áo xấu, rách rưới, chỉ không đáng hoàng ai cũng buồn. Tại sao mình biết làm cho người ta vui mình không làm? Mình phải tận tâm.

Cho nên, cái kỳ hội này có mấy ngày nhưng mà anh em biết thương nhau chung sống, mỗi người làm một việc thì công việc nó trôi chảy, rồi mình thấy hòa bình rõ ràng. Mình hòa mình vô làm việc nó mới có sự hòa bình. Thật sự thương yêu và tha thứ lẫn nhau mới khai triển tâm từ bi. Vòn vẹn có mấy ngày vậy á mà mọi người đầu óc thay đổi, mặt mày thay đổi: rục ra, sáng ra. Nó có điểm Linh Quang sáng suốt, thay vì lo âu ô trược như trong lúc ban đầu. Mình làm việc cho mình là cho tất cả, làm đại sự. Cái mình làm được là có thể ảnh hưởng cho những người khác kế tiếp sẽ làm thì chúng ta sẽ có một cộng đồng tốt. Trên nói dưới nghe, dưới nói trên nghe là việc làm gì cũng trôi chảy hết. Bao nhiêu người ăn cơm mà hô lên cái là đồng lòng đi rửa chén, một chập chén sạch sẽ; mà ăn rồi bỏ đó là cái gì cũng hôi thúi hết.

Cho nên Vô Vi luôn luôn phải thanh lọc, thanh lọc. Luồng điển phải thanh lọc. Mỗi đêm mỗi tu

mỗi hướng thượng nó giải lên trên; chỉ thanh quang mới thanh lọc được trực diện của chúng ta. Làm Pháp Luân Thường Chuyển là thanh lọc cái bộ ruột nó càng ngày càng tốt. Thì bây giờ chúng ta cộng về vật chất thanh lọc nữa, máy móc thanh lọc nó làm cơ tạng được nhẹ, thiền được nhiều, tận hưởng nguồn sống của trời đất, không bị bỡ ngỡ trên cuộc tiến hóa nữa.

Rồi, bây giờ mấy người lên thăm lên nói chuyện nghe chơi chớ, bắt tôi nói chuyện hoài vậy? Cũng không cho nước uống nữa, bắt nói.. (bạn đạo cười). Hành vừa vừa thôi chớ! (bạn đạo cười) Từ khuya tới bây giờ không có giờ nào nghỉ!

Bạn đạo: Xin mời quý bạn đạo mới đến ngày hôm nay đó, xin ai có điều gì muốn thưa với Thầy thì xin mời lên đây.

Đức Thầy: Tôi muốn thăm ông Tám mà, dạy ông Tám một mạch cho ông Tám phải ngồi đây yên tĩnh để học. Lên, cứ việc dạy đi, không sao đâu!

Bạn đạo: Kính thưa Thầy, kính thưa quý bác, quý anh chị, con tên là Vương Kim Hoàng, 11 tuổi ở Việt Nam mới qua. Con được ba con đưa vào thiền đường Thiên Thức, con thờ Chiêu Minh, Soi Hồn mỗi chiều đi học về và tối chín giờ con ngồi niệm Phật một mặt bằng. Hôm nay con được ban tổ chức cho con lên dự khóa thanh tịnh trong vòng bảy ngày, con thu thập được: sáng thứ tư con thấy ánh sáng chiếu ra ngay giữa trung tâm chân mày, con thấy một vòng tròn sáng trắng xoay tròn. Trưa ngày thứ năm con thấy cái vòng sáng tròn đứng ngay giữa trung tâm chân mày lớn. Thứ sáu, sáng con thấy nửa mặt trăng và vòng tròn dính nhau. Thứ bảy: giữa trung tâm chân mày con thấy vòng sáng chiếu ra và ánh sáng bò theo đường gân giữa trung tâm chân mày. Con kính xin Thầy minh giải cho con hiểu là cái gì? Con rất đội ơn ĐứcThầy!

Đức Thầy: Khi mà con thấy mặt trăng lưỡi liềm đó là con bắt đầu đi tới sáng rồi. Phải cố công làm nữa, làm như chương trình con đã làm, rồi con sẽ thấy trọn vẹn hơn. Lúc đó con mới thấy là con có Mô Ni Châu xuất được, mới thấy cái hồn con người có thể thoát ra khỏi thể xác chớ không có sự mị mông mê tín. Hành mới có. Nếu con Việt Nam qua đây mà con không thiền, con không

niệm Phật đều đặn thì đâu có hiệu lực. Thầy nhắc biết bao nhiêu lần, bao nhiêu triệu lần cho mọi người niệm Phật nhưng mà họ không có làm! Nhưng mà con mới bước vào, con còn trong trắng, con biết con đường đó con cứ làm tới đi, làm tới rồi con sẽ nhận lại nhiều cái tốt tươi ở tương lai, để cái gương tốt cho những người đã tu nhiều năm mà không chịu hành pháp; nói lẻo lẻo mà hành không đúng!

Bạn đạo: Dạ, con xin...

Đức Thầy: Thua đũa con nít là vậy!

Bạn đạo: Dạ, con xin cảm ơn Thầy.

Đức Thầy: Minh tu cho chính mình, phải làm đúng, phải giữ nghiêm luật tu học. Đi học là đi học, đi về là tu đạo. Cái tâm nó bùng sáng nó thấy được mặt trăng lưỡi liềm thì sau này cái óc con mới sáng, tự nhiên thông minh lên. Cái gì hồi nào tới giờ con không biết nhưng mà người ta vừa nói là con hiểu. Hồi nào giờ con không học kinh mà con đọc cuốn kinh con minh giải được, lúc đó con mới thấy cái chiều hướng tiến hóa tới Chư Phật là mình phải hành, chớ không phải lý luận mà ôm chuyện đời vô làm cho trí óc mờ ám, rồi hướng về dục là làm ma luôn chớ không có tiến được!

Bạn đạo: Dạ, xin kính mời bác Lê Thị Ri.

Bạn đạo: Dạ thưa Thầy, con hành pháp nhưng mà con thấy chậm trễ cho nên con cũng xét thấy rằng con còn cái tính tham sân và ích kỷ chưa gỡ bỏ được hết. Với lại những cái chuyện ngoài đời con thấy con hay xen vô. Chuyện người này người kia là con thấy ai ăn hiếp ai con cũng thấy buồn, thành ra bệnh người kia bỏ người nọ. Con thấy cái đó là sai, bây giờ con xét lại thì xin Thầy minh giải cho con được không Thầy? Tại vì có một số bạn gần đây thì có nói với con rằng nghe nói điển rút trên đầu mà không có được cảm nhận cái điều đó, thì họ hỏi con, hỏi: “Cô Ba làm cô thấy điển rút làm sao?” thì con cũng ú ớ, vu vơ! Con không biết trả lời làm sao cho đúng, bởi vì chính bản thân con con cũng không có được cảm nhận cái điều đó cho tới cùng như là các người bạn khác, cho nên con không thể trả lời được dứt khoát. Con thực lấy làm xấu hổ. Tiện đây con cũng trình đề Thầy minh giải và cho biết cái điều mà sai quá

của con.

Đức Thầy: Tu là phải có mục đích. Tại sao tôi đi tu? Tôi cô đơn, tôi thấy trần gian giả ảo không có sự thật. Tôi đi tìm cái gì? Tìm ánh sáng trong tôi chứ không phải tìm sự phù hộ, và tôi không tìm mọi người thương tôi để tôi động loạn thêm. Mọi người thương, muốn mọi người thương thành ra thị phi, nói chuyện người này nói chuyện người kia; lo chuyện người này lo chuyện người nọ, chuyện của chính mình không lo. Mình tự bỏ phế mình làm sao có điển rút, mà làm sao có ánh sáng như một em bé đã nói thấy được mặt trăng lưỡi liềm. Mình bỏ công hành tiến mình mới qua một cái giới thanh nhẹ. Tu, mục đích để được cái gì? được sự thanh nhẹ, cõi mở, sáng suốt, không còn sự mê chấp nữa. Tu mà đem việc, đủ việc của mọi người vô; đi lên làm Tổng Thống một ngày là điên luôn! May là không làm Tổng Thống, làm người, chứ làm Tổng Thống một ngày đem chuyện toàn dân để trong óc thét ngu luôn!

Cho nên tu phải nhớ khai triển tâm linh, khai triển khối óc. Điện năng sẵn có trong khối óc, trong cơ tạng phải phát triển đi lên con người mới có cơ hội phát minh. Trở về trật tự mới phát minh. Trật tự của thanh quang từ bi mới là phát triển được, mà hành không đúng là cứ ôm chấp; chuyện người này cũng lo, chuyện người kia cũng lo! Chuyện đâu phải chuyện của mình. Cái hạnh hy sinh của họ thì họ được, mình chưa biết hy sinh mình phải làm; cặm cụi lo hy sinh và để thức tâm thì óc mới sáng, tâm mới minh. Vì cái nghiệp mấy chục năm mà không biết lo cho mình là một cái tội nặng lắm! Sống, lớn tuổi chừng nào mà không biết lo tu hành là cái tội nặng lắm! Cho nên có cõi âm phủ, người chết thuật lại những cái chuyện đau khổ ở âm phủ cho nhân gian thấy. Vô Vi có đủ tài liệu thấy tại sao mình đi xuống Địa Ngục? Tại vì luồng điện mình yếu, bây giờ mình làm cho luồng điện mình nhẹ, thanh nhẹ là mình đi lên, có bằng chứng đàng hoàng: khối óc rút. Phải làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều, lấy cái nguyên khí của Càn Khôn Vũ Trụ hỗ trợ cho chánh tâm phát triển. Phải Soi Hồn. Mỗi mỗi đều phải dày công, không phải là họ làm, chờ họ làm mình mới làm, cái đó là trật. Tâm thức mình khai triển mình phải tự làm mới được, thì phải có cái lập trường như vậy đó. Như em bé vừa nói là nó chỉ làm nhiều; người ta tu một tiếng nó tu một tiếng, nó tu

không à; trọn lành hướng về con đường tu, khai triển tâm thức nó mới có được cái ánh sáng đó. Thì mình cũng là con nít nuôi lớn mà mình đi lộn đường! Bây giờ mình cố gắng mình tu thì tự nhiên nó phát triển à. Tu cho chính mình chứ không phải tu cho người khác đâu mà lo chuyện người khác. Tu cho chính mình mới cứu được người khác. Thực hành đúng đắn mới ảnh hưởng người khác. Còn mình làm bậy làm sao ảnh hưởng người khác được?! Làm bậy là không thương mình. Lo chuyện người ta đó là bậy rồi đó! Chuyện của mình phải tu, phải sửa; rồi lúc đó mình có khả năng mình mới hòa trong chuyện của người ta mình mới cứu người ta được; là cái từ quang nó chánh hơn cái động loạn thế gian, nói ra bằng môi miệng là động loạn. Cái tâm thanh tịnh mà hướng về họ là cứu họ. Không có lo, lo tu đi!

Bạn đạo: Dạ, con rất cảm ơn Thầy, con xin cố gắng sửa đổi, dạ.

Bạn đạo: Xin mời anh Lạc.

Bạn đạo: Kính thưa Đức Thầy, kính thưa quý bạn đạo. Hôm nay con xin phép Thầy để trình hai chuyện: chuyện thứ nhất là tâm sự riêng và chuyện thứ hai tâm sự chung.

Về tâm sự riêng, thưa thứ nhất con hiểu thêm được cái đức từ bi, lòng hy sinh của nhà truyền pháp. Hôm thứ hai, Thầy thấy các bạn đạo trong tâm có nhiều uẩn khúc cho nên sự tịnh khẩu sẽ khó có kết quả. Nhà truyền pháp biết rằng để cho các bạn đạo đem trước nói hết ra để cho tâm hồn được nhẹ nhàng mà tịnh khẩu cho có kết quả; và nhà truyền pháp đã gánh những trần trước của bạn đạo vì vậy Ngài đã rất là mệt! Tuy nhiên, biết mệt trong tuổi già mà vẫn phải hy sinh vì cái đàn con bé trẻ này. Con xin đội ơn Thầy!

Thứ đến, con thấy những ngày các anh em sống ở đây, thật chúng ta đang được may mắn vì đang ở cõi Tiên; và theo Thầy nói linh khí của mỗi người đã được thay đổi rõ ràng và mỗi anh em bạn đạo chúng ta thấy những sự nhẹ nhàng, thư thái, an tịnh ở trong tâm hồn. Và con cũng được cơ hội để làm việc với các anh em các công tác lao động. Thứ nhất con xin trình với Thầy là anh tu sinh Mỹ giao cho con ở trong cái ban vệ sinh là cọ sàn phòng vệ sinh. Thưa, khi mà con đi cọ sàn vệ sinh tự nhiên trong người nó bật cười ra! Tại vì 20

năm về trước, khi con được chọn vào trong số các kỹ sư tốt nghiệp ở ngoại quốc về, con được chọn vào làm cho hãng National và phục vụ với một người Nhật, thân đồng ở bên Nhật của công ty Matsushita. Bốn phần của con là sau khi dịch soạn tài liệu huấn luyện cho nhân viên, thì đây là tài liệu mật thành con phải đóng số lên trên mỗi tài liệu đó và không có để ý tới chi tiết, con đóng dấu nó không có thẳng cái con số và cái anh thân đồng này bắt con phải làm một cái tờ thú tội là: chuyện nhỏ làm không có đàng hoàng! Con tưởng thế là xong, anh ta cho con đi lên cộ nhà cầu của một cái tòa building mà là một cái khách sạn cũ họ mới mua lại. Lúc đó con có một cái sự giằng co ở trong nội tâm, tại vì mình mới tốt nghiệp ở ngoại quốc về, vừa làm giảng sư Đại học, mà vì một cái ông Nhật này cho mình đi cộ nhà cầu thì trong người nó tức lắm! Thành ra cái lúc mà con đi xe gắn máy để đi lên cái anh gác-dan để mà lấy, nhận các xà phòng để đi lên cộ nhà cầu thì con muốn đi trở lại để mà nói: “Thôi cảm ơn ông, tôi không có làm nữa”. Nhưng mà mặt khác con lại nghĩ: hồi xưa mình đã từng đi xúc phân bỏ vào thùng thiếc đi bán lấy tiền thì chuyện này đâu có ăn thua gì! Thành ra con trở lại cộ nhà cầu. Mà con không ngờ trong khi mình đang làm thì cái anh phó giám đốc của công ty này, anh Nhật này trở lại. Làm được nửa chừng, anh hỏi: “Khi tới đây làm, ở đây có bao nhiêu phòng tắm? Kế hoạch của anh ra làm sao? Làm theo thứ tự như thế nào?”. Thành, thưa với quý bạn đạo, để chia sẻ kinh nghiệm để quý bạn đạo biết cái cách làm việc của người Nhật: từ cái chuyện nhỏ cũng phải có kế hoạch, suy nghĩ; và nhờ vậy mà họ trở thành cường quốc số một về tài chánh hiện nay trên thế giới. Thưa, thành ra trong người con nó bật cười! Bật cười tại vì thấy 20 năm về trước mình thấy người mình nó gồ ghề quá, thành ra bây giờ cộ nhà cầu mà không thấy, trong lòng nó vui lắm! Sau đó thì con vào làm việc rửa chén với các anh em ở trong nhà bếp thì tự nhiên một cái giấc mơ của con từ trước mà con tưởng là con đã dẹp yên tự nhiên nó thôi thúc con trở lại, và hôm nay con mạo muội xin trình với Thầy, vì chuyện này nó có liên quan tới nhiều cái sự việc.

Đức Thầy: Cho nên, mình phát nguyện trong tâm muốn tu, có cơ hội nhịn là phải nhục; nhịn mà không nhục là không có tiền. Nhịn nhục mới tiền. Cho nên, làm bất cứ công tác nào cũng tận tâm và

sửa tâm khai trí thì đâu có công tác nào mà bản tiện đâu?! Chỉ tâm mình bản tiện thôi! Tâm so đo là tâm bản tiện. Tâm chịu nhịn nhục là tâm sang trọng, chứa đựng bao nhiêu sự tốt lành của cả Càn Khôn Vũ Trụ để hỗ trợ cho người kế tiếp bằng một hành động nhịn nhục cứu độ chúng sanh. Cái đó là quan trọng. Cho nên, hướng về con đường tu không phải làm việc nhỏ. Pháp Lý Vô Vi đã trao một cái pháp cho mọi người, một pháp cho mọi pháp, làm một việc cho mọi việc. Chính ta cải sửa được tâm thức của chúng ta, dẹp bỏ tự ái, tu tiến thì việc gì trên đời này chúng ta cũng thấy vui chớ không có buồn, sung sướng được làm. Lúc đó chúng ta mới xuất chơn ngôn độ thể chớ không phải cần tiền, cần trí sáng tâm minh chớ không phải cần tiền.

Bạn đạo: Dạ xin đội ơn Thầy. Dạ, xin phép Thầy cho con nói tiếp theo là khi con vào làm trong bếp, thấy rằng cái công việc rửa bát có cả những bác già lớn tuổi như bác Nhuận, anh Được chẳng hạn. Tự nhiên cái giấc mơ của con từ trước đây là con vẫn cố gắng âm thầm vận động để mong là mở một cái xưởng máy của Pioneer tại Việt Nam để có thể thu dụng một số các anh em Vô Vi làm việc. Hoặc là những người chưa tu vào thì đưa, đây là một cách để đưa đạo vào đời; cho họ làm việc rồi từ đó hướng dẫn cho họ tu. Và nghĩ tới, mơ tới một cái xưởng ráp máy, buổi trưa các nhân viên được nghỉ, thiên; trong lúc ráp máy được nghe Nam Mô A Di Đà Phật. Và con đã cố gắng trong cái chuyện đó. Nhưng mà vì cái tình thế, sự cảm vận, các chuyện về chính trị, thành thử sau khi họ cho người qua nghiên cứu thì họ thấy rằng không có làm ở Việt Nam được và họ đã đi qua mua và đang xây một xưởng máy ở tại Mã Lai, sẽ sử dụng khoảng một ngàn nhân công. Chuyện thất bại này con buồn lắm! Và con tưởng cái chuyện đó như vậy là nó chìm. Hôm qua, khi rửa bát với các anh em ở trong nhà bếp, thấy mái đầu bạc làm việc với mái đầu xanh (bạn đạo khóc); người Tiến sĩ làm việc với người tiểu học; người không có tóc hy sinh cạo trọc đầu làm việc với người có tóc. Hình ảnh đó con thấy đẹp quá! Thành thử tự nhiên con thôi thúc tiếp tục suy nghĩ và mong rằng có thể trong tương lai, không cứ là bạn đạo ở đây mà có thể là một bạn đạo ở một nơi nào, hoặc các nơi, hoặc là thân hữu gieo cho chúng ta cơ hội để chúng ta may ra có thể thực hiện được cái công chuyện đó chăng? Để vừa làm

trong việc đạo, vừa học. Và con cũng mơ ước là năm 96 sẽ là lúc chúng ta có được một cái Đại hội Vô Vi ở Việt Nam, với sự tham dự con nghĩ là sẽ rất là đông đảo anh em. Sở dĩ con nêu cái đó lên lúc này là để mong các bạn đạo nghe được, biết được, cùng hướng tâm, cùng lo cố gắng hết sức mình tu tập cho tinh tấn, cho giàu mạnh để tới ngày đó, con nghĩ là sẽ mang rất nhiều ý nghĩa! Các bạn đạo được may mắn sung sướng ở hải ngoại sẽ gặp được những người anh em Vô Vi của chúng ta đã trải qua nhiều khổ đau, phải âm thầm tu lén lút! Và tất cả cùng ở dưới chân của Đức Thầy và cùng cố gắng xây dựng, làm việc gì tốt lành hơn. Và con cũng ao ước rằng ngày đó rước Thầy về. Các anh em Vô Vi ở Việt Nam cũng như ở hải ngoại, ngoài Đại hội ra sẽ có thể có làm được một cái món quà gì để dâng lên Đức Thầy, để xin Đức Thầy khấn thành. Và giấc mơ của con là mong sẽ có được một Thiên Viện, có được nơi để cho các khu cho bạn đạo độc thân, cho bạn đạo có gia đình, cho những người muốn lại dưỡng sinh, cho những bạn đạo ngoại quốc quen với tiện nghi cũng đều có thể thích hợp để có nơi vừa tu vừa làm việc; để cho mọi người được hưởng cái không khí, cái tinh thần nhẹ nhàng như chúng con đã được may mắn hưởng trong mấy ngày hôm nay. Và cái tinh thần đó, cái không khí đó không phải chỉ có trong một thời gian ngắn mà là mọi người sống, làm việc ở trong cái hoàn cảnh, trong cái khung cảnh đó để tu tập cho tiến bộ. Và có như thế mới có thêm người để cùng gánh vác với Đức Thầy trong chuyện quảng bá Pháp Lý ở tương lai. Con nghĩ rằng điều ao ước của chúng ta là điều tốt lành. Con cầu mong, cầu xin với Thượng Đế gia hạn để Thầy được sống lâu, vì còn có Thầy thì con nghĩ rằng với số đông đảo bạn đạo ở Việt Nam cũng như ngoại quốc sẽ đoàn kết, cố gắng tu tập thì Thượng Đế cũng không phụ lòng để cho giấc mơ nhỏ nhen kia được thành sự thật. Và dưới sự chứng kiến của Đức Thầy, xin Thượng Đế, xin Đức Tổ Sư - Ngài Cao Hữu Huyền Hộ Pháp, xin Đức Thầy, xin quý vị ở cõi thiêng liêng soi sáng, hướng dẫn và hy vọng chúc cho giấc mơ nhỏ nhoi của chúng con được thành sự thực. Xin đội ơn Thầy.

Đức Thầy: Muốn có Xuân-Thu hai mùa trên mặt đất này người tu luôn luôn phải giữ nghiêm luật, nghiêm luật của trời đất, mới hóa giải được trần tục, tạo được Xuân-Thu hai mùa. Hôm nay

chúng ta sống chung đây không khí trong lành, anh em nhìn nhau, người này cũng cố gắng, người kia cũng cố gắng tự giải những cái trược trong tâm mới biến thành thanh khí Xuân-Thu hai mùa. Cho nên, chúng ta muốn có ước vọng tốt đẹp ở tương lai cho xứ sở phải giữ nghiêm luật của trời đất để tu học. Mỗi ngày phải lo tu, như vậy thì tương lai chúng ta sẽ có sự hiện diện của chúng ta trên mảnh đất vinh quang của xứ sở được. Càng ngày càng chịu tu, càng lấy thanh khí của trời đất hóa giải sự trần tục trong nội tâm, khối óc được khai triển thì chắc chắn chúng ta sẽ tạo được cái không khí đó trên mặt đất. Những người Vô Vi sẽ bước chân tới đó và tạo ngay sự an lành cho mọi giới. Muốn đạt được ước nguyện ở tương lai phải thực thi, thực thi ngay bây giờ. Ngày qua ngày, tháng qua tháng, giờ qua giờ, chúng ta chắc chắn tin tưởng sẽ đạt thành. Chư Phật, Chư Tiên cũng ý chí không thay đổi: vĩ đại và kiên cố. Cứ việc tiến một đường đó là chúng ta sẽ đạt tới vinh quang ở tương lai. Sự tương ngộ anh em, sự vui mừng và khai mở trong cái thanh khí thương yêu và xây dựng chớ không có sự ác độc và gây hận thù nữa. Tất cả quả địa cầu bắt đầu thay đổi, từ đây tới hai ngàn lẻ một năm phải thay đổi hết. Bây giờ chúng ta giữ nghiêm luật là chúng ta sẽ có cơ hội đi trước và tương ngộ những sự vinh quang trong ước muốn của mọi người.

Bạn đạo: Xin đội ơn Thầy và xin cầu mong quý bạn đạo từ nay tới 96 chỉ có hai năm rưỡi, mong là mỗi chúng ta cố gắng hết sức tu hành tinh tấn, để tới ngày vui đó có một món quà từ nội tâm của chúng ta dâng lên làm vui lòng Đức Tổ Sư, Đức Thầy qua sự tu hành và kết quả tu học của mỗi anh em chúng ta. Xin đội ơn Thầy. Xin chào quý bạn đạo.

Bạn đạo: Chúng tôi xin lặp lại là kể từ hôm nay và ngày mai chúng ta sẽ không có buổi gặp riêng Thầy, thành thử hôm nay là dịp các bạn đạo nên lên đây để trình bày những gì mình có thể thưa được cùng Thầy để nhờ Thầy minh giải; thì xin tiếp theo, xin mời anh Huệ.

Bạn đạo: Dạ kính thưa Thầy, kính thưa các bạn, hôm nay là lần thứ nhì tôi lên đây để thưa chuyện cùng các bạn, từ hơn 10 năm nay tôi chỉ ngồi dưới tôi nghe thôi, bắt đầu từ nay nói chút đỉnh. Từ ngày đầu đó thì tôi lên, các bạn đã thấy đó, cái

đầu tôi nó nhức muốn bỏ ra! Thì qua ngày thứ nhì cái nhức đầu nó tiêu tan hết và chỉ còn cái lặn tẩn ở trên đầu. Mà xét kỹ cái lặn tẩn không phải là cái đau mà là điển rút, thành ra không có cái gì mà gọi là thối mắc hết! Cho tới ngày thứ năm, chiều thứ năm thì trong lúc đang ăn cơm, anh bạn anh chạy cái băng Linh Bảo Kinh đó, tới cái đoạn của nhà sư “Chứng Đạo Ca” đó, thì đang nuốt miếng cơm bỗng cái nghẹn ngào, nuốt không vô, nước mắt trào ra! (bạn đạo khóc) Tự nhiên thì mình cảm thông được cái con đường về nguồn cội của nhà sư quả thật là đơn côi! Rồi thì liên tưởng thương Thầy (bạn đạo khóc), nuốt không vô (bạn đạo khóc)! Thì ông Thầy mình đã đi tới nơi và trở lại để mà cứu vớt chúng ta thì quả là một cái hành động hết sức là vĩ đại và kiên cường, xứng danh với cái tên là Vĩ Kiên của Thầy. Con tưởng như thế cũng đủ, nhưng mà buổi tối hôm đó thì trước giờ thiền, khoảng 11 giờ rưỡi, con nằm trên giường đang nghe cái băng niệm Phật của Thầy, mà con mắt thì mắt nhắm, mà nằm thì ngó ra cửa sau những dãy núi, tự nhiên con nghe tiếng niệm Phật ào ào trở lên, như cả hội trường đang ào ào niệm Phật theo tiếng niệm Phật của Thầy; thì con mở mắt ra vẫn nghe tiếng niệm Phật. Lạ lùng! Từ trước tới giờ không nghe như thế này. Con mới lắc cái đầu qua thì tự nhiên có một cái lực kéo cái đầu con trở lại như thế này. Rồi con lại lắc đầu qua lần thứ nhì, một cái lực kéo, bật trở ngược như cái lò xo. Con ngạc nhiên, từ trước tới giờ tôi không có cái chuyện này, tôi không bao giờ chấp nhận một ảnh hưởng từ bên ngoài hay bên trong để mà điều khiển cái con người của con như thế này. Thì cái lần thứ ba con ngoảnh đầu đi và cố kềm giữ ở cái trạng thái đó thì không có bật trở lại nữa, mà tiếng niệm Phật dường như nó tự nhiên nó dứt đi. Tiếng niệm Phật lạ lắm, nghe như cả hội trường to lớn đang rần rần mà niệm lên cùng nhau, niệm một lượt. Con tưởng là tất cả các bạn đạo bữa nay có cái màn là niệm Phật theo tiếng niệm Phật của Thầy. Nhưng mà khi con tỉnh dậy như vậy thì tiếng niệm Phật bật hết, thì coi lại đồng hồ là gần 12 giờ. Con mới lui cui ra ngồi thiền với các bạn, mà bữa đó con chỉ sợ là một cái lực gì bên ngoài nó nhập vô mình, mình sợ, mình ra ngoài này mình thiền xong ngủ luôn, không dám trở lại chiếc giường! Thành ra con không biết cái chuyện đó xảy ra như thế nào? Xin Thầy...

Đức Thầy: Đó là mình đã niệm Phật, vạn linh

trong đó nó đồng thức, đến giờ Tý là nó đồng niệm vang lên hết cả Càn Khôn Vũ Trụ, khi đó chủ nhơn ông thức, nghiêm chỉnh tu học mới là đúng.

Bạn đạo: Dạ, như vậy là linh căn..

Đức Thầy: Bên trong.

Bạn đạo: Như vậy là cũng đạt được một kết quả nào đó.

Đức Thầy: Ừ.

Bạn đạo: Như vậy là cũng đáng mừng cho con. Con sợ là bị...

Đức Thầy: Cho nên từ rày về sau cố gắng, cố công tu rồi tới giờ, muốn đi mấy giờ nói một tiếng tới giờ đó là thức dậy; tự nhiên đúng giờ, nó không có sai chạy.

Bạn đạo: Dạ thưa...

Đức Thầy: Vạn linh nó chịu cộng tác với mình lo tu học. Cho nên phải dùng nghiêm luật tu học. Chủ nhơn ông chịu tu và ảnh hưởng lực căn lực trần nó đồng tu, đúng giờ nó bừng sáng ngay.

Bạn đạo: Dạ, con có bấy nhiêu xin trình bày, xin hết.

Báo Cáo Tài Chánh Đại Hội Vô Vi Quốc Tế Kỳ 35
« Tâm Giao Bình Đẳng »
Grand Hilton, Seoul, South Korea
12.09.2016 – 18.09.2016

Ngày 7 tháng 10 năm 2016

Kính gửi toàn thể quý bạn đạo tham dự Đại Hội,

Trước tiên, chúng con thành tâm ghi ân Đức Tổ Sư, Đức Thầy, Chư Vị Bề Trên đã luôn quang chiếu cho chúng con được hưởng tràn đầy thanh quang điển lành trong suốt thời gian Đại Hội và đã giúp cho tất cả chúng con được thượng lộ bình an đi và về trong kỳ Đại Hội này.

Chúng tôi thành thật cảm ơn tất cả quý bác, quý anh chị, quý bạn trẻ, đã quyết tâm tham gia Đại Hội mặc cho các thử thách về sức khỏe, di chuyển xa xôi đối với các Bác lớn tuổi đến từ trời Âu, hoặc giầy tờ rườm rà nhiều khê đối với các bạn trẻ tại Việt Nam. Ngược lại, sau sự quyết tâm và dũng hành, mọi chúng ta đã hưởng được món quà tâm linh vô cùng quý báu với ân điển tràn đầy trong một phòng họp trang bị vô cùng tối tân, và quên hết các mệt nhọc ưu phiền. Dư âm Đại Hội vẫn còn văng vẳng đâu đây qua các hình ảnh Đại Hội, bạn đạo tươi cười trong bộ y phục sang trọng ngày Tết Vô Vi, hình ảnh các thanh niên đẩy xe phục vụ các Bác đi chơi du ngoạn, nơi nơi “Âu Á tương hội” trong đại gia đình Vô Vi, tình người thật đậm đà thấm thía... Và chúng ta đã học hỏi thêm về tinh thần quốc gia của người Hàn Quốc, thể hiện qua đà tiến văn minh, sự trật tự và lễ độ trong cách cư xử. Thật là một chuyến du hành bổ ích với bao kỷ niệm khó quên!

Tình thương của quý bạn luôn là động lực giúp chúng tôi cố gắng thêm để thực hiện một Đại Hội tốt đẹp, và chúng tôi ước mong sẽ tiếp tục đồng hành với quý bạn trên con đường phục vụ cho chung.

Sau đây là bản báo cáo tài chánh cập nhật hóa sau khi chúng tôi nhận được các hoá đơn sau cùng của các dịch vụ liên quan đến Đại Hội.

I. Tổng kết THU:	355,325 USD
II. Tổng kết CHI PHÍ:	- 356,482 USD
III. Thiếu:	- 1,157 USD**
** Số tiền thiếu 1,157 USD đã trích từ quỹ đại hội còn dư của năm trước.	
Chi phí gồm có:	
1. Chi phí Khách Sạn (Phòng ngủ, thuê Phòng họp, 3 bữa ăn sáng, ăn trưa và ăn chiều trong khách sạn, 2 bữa ăn tối sau khi đi tour v...v...):	286,837 USD
2. Chi phí chuyên chở bạn đạo (bao gồm đưa rước phi trường, thuê xe bus đưa ra phi trường, thuê taxi, tiền pourboire cho tài xế xe bus, các hướng dẫn viên tại phi trường v... v...)	12,777 USD

3.	Chi phí thuê xe bus du ngoạn 2 ngày, vé vô cửa, tiền pourboires cho tài xế và hướng dẫn viên du lịch, v...v...	29,000 USD
4.	Chi phí thuê nhân viên kỹ thuật âm thanh, ánh sáng, dụng cụ âm thanh, ánh sáng trong hội trường, thuê carnet chuyên chở máy móc sang Nam Hàn, v...v...	23,523 USD
5.	Chi phí Đại Hội linh tinh (ấn loát cầm nang, burr phí, trang trí hội trường, bông hoa, banner đại hội, v...v...)	4,345 USD

Chúng con xin đánh lễ Đức Thầy trong tâm, và thành thật cảm ơn tất cả quý bạn đạo.

Xin hẹn tái ngộ cùng quý bạn tại Đại Hội “Ngũ Uẩn Giai Không” 2017 tại Mã Lai Á.

Kính thư,

BTC Đại Hội Vô Vi Quốc Tế

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

Xin các bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bạn đạo và cũng là thân mẫu của bạn đạo Nguyễn Văn Hạng (tự Tư Tú) tên TRƯƠNG THỊ VIỆT, sinh năm 1918, từ trần vào lúc 22g05' ngày 15 tháng 9 năm 2016, nhằm ngày rằm tháng 8 năm Bính Thân 2016, hưởng thọ 99 tuổi tại 32/31 đường Tam Bình, quận Thủ Đức, thành phố Hồ Chí Minh, được siêu thăng tịnh độ.

Gia đình xin chân thành cảm ơn.